

Grundlovsfest i Svendborg 1887

af Hans Knudsen Nielsen

Da jeg var 18 Aar, havde jeg aldrig været til Grundlovsfest; men Fader havde lovet, at næste Gang, der blev i Svendborg, maatte jeg komme med. Jeg glædede mig meget, for jeg havde altid forestillet mig en Grundlovsfest som en Fest, hvor man kunde more sig og tilige lære lidt af Talerne.

Festen eller Festerne, for der var tre, skulde afholdes Søndagen den 5te Juni. Dampere »Drejø« skulde den Dag sejle Ekstratur og anløbe Skovballe, hvorfor alle vi unge vare enige om at sejle, hvis det da blev godt Vejr.

Dagen kom med smukt Vejr, og da Klokken var elleve, sejlede vi ud fra Skovballe og ned gennem Svendborgsund. Det var en fornøjelig Sejlur især ned gennem Sundet med de smukke Kyster, der spejlede sig i Vandet, og saa de mange Sejlere, vi mødte eller sejlede forbi.

Da vi kom ind i Havnen ved Svendborg, blev vi modtaget af Taasinge Ungdomsforening, og med dem fulgtes vi ud i Høje Bøge, hvor Venstres Grundlovsfest skulde holdes. Kl. 3 aabnedes Festen, idet Redaktør Bondgaard bød Velkommen, saa blev der sunget en Sang, hvorpaa Seminarielærer Tang, vor den Gang værende Folketingsmand, holdt en køn Tale. Da han var færdig, blev der atter sunget, og saa fik Højskoleforstander Christensen Randers Ordet, men jeg stod saa langt borte, at jeg ikke kunde høre noget af, hvad han sagde, undtagen Ordene, »Grundloven og Frihed«, og hver Gang han nævnede disse Ord, udbrød Forsamlingen i Bifaldsraab.

Efter Talerne var der Fællesspisning inde paa Hotellet; men der var jeg dog ikke med, for det havde jeg ikke Penge nok til.

Det led stærkt hen paa Eftermiddagen før Dansen begyndte, og saa var der enda ikke til at danse, undtagen man skulde trædes over Tærne, og det havde jeg nu ikke Lyst til at blive. I den gode Tro at der maatte vel blive Plads en Gang ud paa Aftenen, gik jeg derfor omkring for at faa det hele at se.

Da kom jeg hen til Karrusellen, og der traf jeg en god Ven, som foreslog, at vi skulde gaa hen i »Karoline Amalie Lund«, for at se, hvordan de moderate morede sig; men det vilde jeg ikke. Jeg mente, at vi hellere maatte vente lidt for at se, om de ikke skulde blive trætte henne i Danseteltet, saa vi kunde komme til. Det gjorde vi saa, og det kom vi heller ikke til at fortryde; thi da vi et Øjeblik efter kom derhen, var mange gaaede ud, saa der var god Plads for os. Vi gik saa der ind fast besluttede paa at more os, og det gjorde vi da ogsaa.

Da Klokken var 10, blev der afbrændt et smukt Fyrværkeri, hvorefter Festen sluttedes, og vi skulde hjem. Nede ved Havnen laa det lille »Drejø« klar til Afsejling, og saa snart vi vare ombord, blev Trossen, hvormed Dampere var gjort fast, kastet ud til os, hvorefter vi gled ud af Havnen og ned gennem Sundet. Natten var temmelig mørk, hvorfor vi maatte sejle med halv Kraft, og saaledes kom vi lidt senere hjem, end vi ellers kunde have kommet, hvis Vejret havde været klart.

Hans Knudsen Nielsen, født 15. februar 1869 i Skovballe, senere muremester og bestyrer af Landet telefoncentral og brevsamlingssted. Død d. 25. februar 1941.